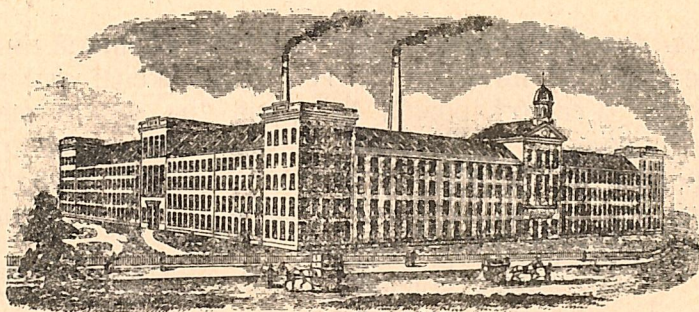

ЗИДАРИ.

Двама зидари, единътъ старъ, другиятъ младъ, стояли на високата скеля на огромна строяща се къща. Долу подъ тѣхъ шумѣлъ градътъ, а около тѣхъ се въртѣлъ студениятъ вѣтръ.

Зидаритѣ работили задружно безъ да обръщатъ внимание на студа. Вѣтрътъ пищѣлъ и виелъ като влѣкъ и разклащалъ скелата, та току вижъ ще паднатъ. Изведнажъ той задухалъ ужасно, гредитѣ се разкапали и всичко се сгромолясало долѣ. Останалъ да виси само единъ корнизъ съ гредата що го подпирала; зидаритѣ се хванали за дъската и овиснали въ височината.

А вѣтрътъ ставалъ се по-лошъ и по-лошъ, дъската изпрацяла и се извивала подъ тежестта на двамата души. По-младиятъ казалъ тогава:

— Вижда се настѣпва края ни. Не можемъ се удържа двамата, до като ни дойдатъ на помощъ. Единъ може — но двама не.

— Господи, казалъ старецътъ, какъ да умра азъ? Какво ще стане съ дѣцата?

Колко ти сж?

— Петъ.